

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2015 r.

sprawy **M. K.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 25 czerwca 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 9 grudnia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym
nieuiszczoną opłatą od kasacji w kwocie 450 (czterystu
pięćdziesięciu) złotych, obciążyć skazanego M. K.**

UZASADNIENIE

M. K., wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 9 grudnia 2013 r., został uznany za winnego tego, że w dniu 24 sierpnia 2013 r. w Z. działając wspólnie w i w porozumieniu z inną osobą, używając wobec P. W. i J. A. przemocy polegającej na biciu ich pięściami po twarzy oraz kopaniu po całym ciele, wskutek czego J. A. doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka śródmózgowego płata czołowego, złamania przedniej oraz bocznej ściany zatoki szczękowej lewej, wieloodłamowego złamania prawego łuku jarzmowego z przemieszczeniem fragmentów kostnych, złamania bez przemieszczenia ściany przyśrodkowej lewego oczodołu, rany tłuczonej lewego

łuku brwiowego, krwiaka okularowego powieki górnej i dolnej oka lewego, otarcia naskórka twarzy, które naruszyły czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni, zaś P. W. doznał obrażeń ciała w postaci ogólnych potłuczeń brody i klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenia z otarciem naskórka obu rąk, stłuczenia stawu kolanowego prawego, które naruszyły czynności narządów jego ciała na czas poniżej 7 dni, zabrał w celu przywłaszczenia J. A. zegarek marki Casio i srebrny łańcuszek o łącznej wartości 1 100 zł, zaś P. W. zegarek marki Accurist Cali o wartości 300 zł, czym działał na szkodę J. A. i P. W.;

tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca M. K. podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia oraz obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na treść zaskarżanego orzeczenia, tj. art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k.

Na podstawie tych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie M. K. od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w J., wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r., utrzymał orzeczenie Sądu pierwszej instancji w mocy w zakresie sprawstwa i winy przypisanego skazanemu przestępstwa.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, który podniósł następujące zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego wpływ na treść wyroku:

- art. 433 § 2 w zw. z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, art. 6 k.p.k. i art. 117 § 2 k.p.k., przez nienależyte rozważenie przez Sąd odwoławczy zgłoszonych w apelacji zarzutów naruszenia prawa do obrony, zwłaszcza zarzutu dotyczącego przeprowadzenia czynności przesłuchania oraz okazania wizerunku oskarżonego pokrzywdzonemu J. A. bez powiadomienia o tej czynności i bez udziału w niej obrońcy oskarżonego;

- art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozważenie wszystkich zarzutów apelacji, tj. zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarzut wadliwej kontroli instancyjnej jawi się jako bezzasadny w świetle szczegółowego uzasadnienia Sądu drugiej instancji (s. 5-7 uzasadnienia). Odnosząc się do kwestii naruszenia prawa do obrony skazanego w postępowaniu przygotowawczym, wyrażającym się w braku obecności obrońcy M. K. podczas przeprowadzania czynności dowodowych, Sąd ten miał podstawy, by uznać, że uchybienia te nie miały wpływu na treść wyroku Sądu *meriti*. Zauważył bowiem, że chociaż nie doszło do przesłuchania E. R. i A. R. w postępowaniu przygotowawczym w obecności obrońcy skazanego, to już na rozprawie czynności te przeprowadzono przy udziale obrońcy M. K. (k. 168v-170). Jeśli chodzi natomiast o czynność okazania wizerunku pokrzywdzonemu J. A., to chociaż została ona przeprowadzona bez udziału obrońcy skazanego, to jednak takie uchybienie nie dyskwalifikowało jej jako podstawy ustaleń faktycznych, albowiem dowód ten podlegał swobodnej ocenie, także w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym. W tym kontekście Sąd odwoławczy trafnie wskazał, że pokrzywdzony J. A. podtrzymał swoje zeznania przed Sądem *meriti* co do rozpoznania skazanego na etapie postępowania przygotowawczego (zob. k. 99, k. 164-165v). Dawało to podstawę do uznania – w ramach swobodnej oceny – tej wadliwości za niemającą wpływu na rezultat czynności okazania. Trzeba też zaznaczyć, że drugi z pokrzywdzonych – P. W. już w trakcie zajścia zidentyfikował jako napastnika M. K. (zob. s. 12 uzasadnienia Sądu *ad quem*), co potwierdza wiarygodność zeznań J. A.

Odnosząc się do kwestii prawidłowości kontroli odwoławczej w zakresie rozpoznania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy odniósł się do niej na s. 9-10 części motywacyjnej wydanego przez

siebie wyroku. Przedstawiona tam argumentacja, choć syntetyczna, nie wskazuje na rażące naruszenie standardów kontroli instancyjnej, wyrażonej przez przepisy art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., której poziom wymagań wyznaczany jest w danej sprawie m.in. przez treść środka odwoławczego oraz jakość uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji. W tym kontekście należy zauważyć, że część motywacyjna orzeczenia Sądu Rejonowego w Z. cechowała się wysokim poziomem merytorycznym rozważań, czego nie można powiedzieć o apelacji obrońcy M. K. Z tego względu Sąd *ad quem* miał podstawy by uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych za polemikę z ustaleniami faktycznymi, dokonany przez Sąd pierwszej instancji, albowiem – jak trafnie zauważył – apelujący zaprezentował jedynie odmienny pogląd co do oceny materiału dowodowego, a nie wykazał wadliwości lub luk w rozumowaniu Sądu *meriti*.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 527 § 2 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji w kwocie 450 złotych, obciążając skazanego M. K.